

ЦЕЙ КОЗЕЛ ДОМБРОВСЬКИЙ

У 1969 — 1973-му я навчався в Івано-Франківському педагогічному інституті на українській філології. Тепер це вже Прикарпатський університет. Той самий, який прославився на весь світ тим, що в його стінах навчається найкращий у світі яйцеметач.

Але у ті дрімучі часи ми навіть не мріяли про щось подібне. Які яйця? Тут би вже пришили український буржуазний націоналізм і відправили до білих ведмедів. Але було дещо й спільне і з теперішнім студентським життям. Нас теж організовано збиралі на демонстрації, вручали транспаранти, прапори і плакати, які ми під розписку брали і здавали. Інша справа, що за це нам нічого не платили.

В інституті я потрапив у нове для мене середовище. Майже всі студенти моого факультету походили з надовколишніх сіл чи районних містечок, і рідко хто поступив відразу після школи, як я. Більшість були старшими за мене на кілька років. Все це пояснювалося тодішньою політикою уряду і партії — надавати перевагу абітурієнтам із села. Особливо це стосувалося педагогічних закладів, бо село найбільше потерпало на нестачу вчителів. Однак розрахунок на те, що селянки тільки й мріють, аби повернутися назад у село, рідко себе виправдовував, кожна з них намагалася різними способами уникнути цього щастя і вже буквально з першого курсу кидалася відвідувати танці в очікуванні серйозних пропозицій.

Тоді власне й народився жарт про студенток педінституту. Перший курс: ні кому, ні кому, ні кому. Другий: тільки одному, одному, одному. Третій: всім, всім, всім. Четвертий: кому? кому? кому?

Ще перед початком навчання відбулися комсомольські збори інституту, і я раптом із жахом почув, як пролунало мое прізвище у списку тих достойників, яких вибрали до інститутського комітету комсомолу. Я ніколи себе жодним чином не проявив як ком-

сомолець, навіть значка не мав. А тут така честь! Відмовитися було неможливо. З подивом я стежив, як дружно голосує зала за список комітетників, частина яких щойно тільки вступили до інституту і були нікому невідомі. Я не знав, чи тішитися, чи сумувати, бо й гадки не мав, що б це для мене могло означати.

Та ось розпочалося навчання і збирає нас, членів комітету, секретар комітету комсомолу Домбровський. Чоловік тупий і безпросвітній, якому доручили в інституті читати естетику. Ці лекції, пробулькані з машинопису, вражали своєю нудотою. Поза паперами Домбровський не годен був зліпити жодної путньої думки.

І ось на цих зборах я врешті дізнаюся, яке нещастя звалилося мені на голову. Виявляється, кожен член комітету крім свого почеенного звання має ще й обов'язки. Зокрема мені доручено збирати дані про успішність на всіх факультетах. Яким чином?

— Дуже просто, — пояснив товариш Домбровський. — Кожен факультет має свого секретаря комсомолу, який повинен зібрати дані про успішність у секретарів груп.

Мені досить лише підійти до секретаря факультету і взяти ці дані. Що може бути простіше? Я полегшено зітхнув. Наступного дня я мирно почалапав на історичний факультет і став шукати комсорга Раю. Знайшов. То була дівиця років двадцяти п'яти, вища за мене і здалеко не комсомольським бюстом. На її одухотвореному комсомольською звитягою обличчі красувався щедрий шар рожевої пудри парфумової фабрики «Красная Звезда» за тридцять копійок. Запах пудри бив у ніс разом із перегаром. Зі всього видно, вчора у неї був тяжкий день. Принаймні я тричі мусив пояснювати, що саме потребую.

— Хто сказав? — поцікавилася вона.

— Домбровський.

— Цей козел? Пошли його на фік. Не мала я роботи бігати по групах і збирати всяку єрунду.

— Тоді що робити?

— Пацан! Тебе учити треба? Пішли.

Вона рішучим кроком рушила по коридору, а я слухняно потяпав за її монументальною фігурою. Мої очі зацікавлено випасали її сідницю, яка грайливо подрагувала при кожному крокові, мовби там щось переливалося з однієї половинки в другу і навпа-

ки. Ми вийшли з інституту на вулицю і рушили в напрямку центру. Я здивувався:

— Е, куди ви мене ведете? Ми вспіємо на пару?

— Яка пара? Ми виконуємо державної ваги завдання: збираємо дані про успішність. Так і поясниш.

Я змирився. Незабаром ми опинилися у кафе-столовій, яку в народі назвали «Бомбей». Зараз тут було не завізно, а от вечорами у просторій залі заправлялися і робітники й інтелігенти. «Біоміцин», як називали біле міцне, портвейни, пиво і жахливе червоне міцне вино «Сонцедар» — гидкішого пійла природа ще не створила і, думаю, вже не створить, — складали найпопулярніше пияцьке меню. На закуску були вінегрет, ковбаса, драглі, катлети з м'яса і хліба та інші не менш вишукані страви.

Я з цікавістю роззирався надовкола, бо ніколи ще у подібних закладах не бував. Ми наблизились до буфету і Рая сказала:

— Два по двісті біоміцину. — Потім зміряла мене таким поглядом, наче збиралася замовити мені костюм, й додала: — І канфети.

Мої стосунки з алкоголем на ту пору були дуже несміливі і нечасті. Склянки вина мені вистачало на цілу забаву. Правда, на випускному вечорі в школі я, щоб не відрізнистися від інших, віляв у себе цілу склянку горілки одним махом. І нічого. Та більше ніколи не мав бажання повторити цей подвиг, а при самій згадці про нього відчуваю спазми у шлунку.

Ми сіли за столик і цокнулися. Рая перехилила відразу пів-склянки, я відпив ковток.

— Пиши, — сказала Рая, кивнувши на мій зошит, і стала з пам'яті диктувати дані про успішність кожної з груп.

Я не вірив своїм вухам. Феноменальна пам'ять! І це після вчорошньої п'янки. За лічені хвилини я вже мав усю панорamu.

— Та-ак, — сказала Рая, — з історичним факультетом закінчили. — Математичний. Курс перший, група перша. П'ятірок...

— Стоп, — сказав я. — Ви маєте дані і з математичного?

— Пацан. Я маю дані зі всіх факультетів. Пишеш?

— А це точні дані? — не вірив я своїм вухам.

— А на фік тобі точні дані? Для козла Домбровського? Йому їх достатньо.

— Тобто ви усе вискали з пальця?

— З х...я виссала, поняв? Вчися жити, пупся. Четвертий курс — це школа життя.

Коли наші склянки опустіли, вся панорама успішності інституту була у моєму зошиті.

— А Домбровський не перевірить? — про всяк випадок перевітивав я.

Вона нахилилась до мене і процідила:

— Ніколи! Чуєш? Ніколи не вживай при мені це ім'я без слова «козел». Запам'ятав? Козел Домбровський! Повтори.

— Козел Домбровський.

— Ти подаєш надії. Можеш не переживати, цей мудак без рахівниці від десяти три не відніме. А чому? Бо п'є «Сонцедар». А хто п'є «Сонцедар», стає дебілом протягом місяця. Через півроку він уже імбецил третього ступеня. Ніколи не пий «Сонцедару».

З цими словами вона піднялася і, кинувши через плече: «Розрахуйся», виплила з кафе.

На чергових зборах комітету я відзвітував про успішність настільки зразково, що Домбровський не міг натішитися і ставив мене у приклад всім решта, котрі зі своїми завданнями упоралися далеко не так вдатно, як я. Звідтоді щомісяця я справно доповідав про успішність нафантазованими цифрами. Так минуло півроку, і я поволі почав втрачати пильність. Успішність в інституті була далеко не такою райдужною, як це демонстрували мої цифри. Просто я чітко дотримувався настанов Раї, що на музичному факультеті майже всі відмінники, а на математичному майже всі дундуки. Російська філологія мусила переважати за успішністю українську, бо на останній навчалося село, а на російську йшли вчитися городяни. Іноземна філологія била всі рекорди, бо там теж було мало селянів, а діти переважно походили з інтелігентних сімей.

Грім ударив, коли товариш Домбровський з моїми даними про успішність виступив на обласному з'їзді комсомолу. Якась підла душа підсунула справжній звіт про успішність педагогічного факультету секретарю обкому комсомолу. Ясна річ, цифри і близько не співпадали з тими, які подав я. Домбровського висміяли, продемонструвавши на прикладі лише одного факультету, яка нісенітниця криється у його звітах.